

VAMPIRSKA AKADEMIJA

NERASKIDIVA VEZA

RIŠEL MID

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Richelle Mead
SPIRIT BOUND

Copyright © Richelle Mead 2010
All rights reserved
Translation copyright © 2012 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Mom agentu Džimu Makartiju.
Hvala što obavljaš sve teške poslove.
Ovih knjiga ne bi bilo da nije tebe!*

Serijal VAMPIRSKA AKADEMIJA:

Vampirski akademija

Promrzlina

Poljubac senke

Obećanje krvi

Neraskidiva veza

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.
SW-COC-001767
© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

WA

PRVO POGLAVLJE

VELIKA JE RAZLIKA IZMEĐU pretnji smrću i ljubavnih pisama – čak i ako osoba koja piše pretnje smrću tvrdi da vas i dalje voli. Naravno, budući da sam *ja* jednom pokušala da ubijem nekoga koga volim, možda nemam pravo da sudim.

Današnje pismo savršeno je tempirano, mada nije ni trebalo da očekujem išta drugo. Pročitala sam ga četiri puta dosad i, iako kasnim, nisam odolela a da ga ne pročitam i peti put.

Moja najdraža Rouz,

Jedna loša strana buđenja je što više ne spavamo; zbog toga više i ne sanjamo. Šteta, jer znam da bih sanjao tebe da mogu. Sanjao bih o tome kako mirišeš i kako mi je među prstima tvoja tamna kosa poput svile. Sanjao bih tvoju glatku kožu i žar tvojih usana kad se ljubimo.

Bez snova, moram se zadovoljiti maštom – što je gotovo podjednako dobro. Savršeno mogu da zamislim sve

to, kao i kako će biti kad ti oduzmem život. Žalim što to moram učiniti, ali ti si učinila moj izbor neminovnim. Tvoje odbijanje da mi se pridružiš u večnom životu i ljubavi nije mi ostavilo drugi izbor, a ne smem dozvoliti da neko opasan kao što si ti ostane živ. Pored toga, čak i kad bih te na silu probudio, sad imaš toliko neprijatelja među strigojima da će te neko od njih ubiti. Ako od nečije ruke moraš umreti, to će biti od moje. I ničije više.

U svakom slučaju, želim ti sreću na današnjem ispitu – mada ti sreća nije potrebna. Ako te zaista budu terali da polažeš, to će biti traćenje svačijeg vremena. Ti si najbolja u toj grupi i do večeri ćeš nositi znak obećanja. Naravno, to znači da ćeš predstavljati još veći izazov kad se budemo ponovo sreli – u čemu ću svakako uživati.

A svakako ćemo se sresti. Kad budeš diplomirala, pustiće te iz akademije. A kad budeš izvan zaštitnih krugova, pronaći ću te. Ne postoji nijedno mesto na ovom svetu na kojem se možeš sakriti od mene. Posmatram te.

*Volim te,
Dmitrij*

Uprkos njegovim „srdačnim željama“, pismo mi zaista nije delovalo ohrabrujuće. Bacila sam ga na krevet i vlažnih očiju izašla iz sobe. Neću dozvoliti da njegove reči utiču na mene, mada je skoro nemoguće ne uplašiti se nečeg takvog. *Ne postoji nijedno mesto na ovom svetu na kojem se možeš sakriti od mene.*

Ne sumnjam u to. Znam da Dmitrij ima uhode. Otkako je moj bivši instruktor, koji mi je postao ljubavnik, pretvoren u zlog, nemrtvog vampira, on je takođe postao njihov vođa – a pomogla sam mu u tome kad sam ubila njegovu

bivšu šeficu. Verujem da se među njegovim uhodama nalaze mnoga ljudska bića koja će čekati da izađem izvan školskih granica. Nijedan strigoj ne bi mogao da izdrži dvadesetčetvorčasovno osmatranje. Ljudi mogu, a nedavno sam saznala da su mnogi među njima spremni da služe strigojima jer se nadaju da će ih jednog dana preobratiti. Takva ljudska bića misle da je večni život vredan izopačenja duše i ubijanja drugih. Muka mi je od takvih ljudi.

Ali nisam kolebljivo hodala po travi kojoj je leto podarilo svetlozelenu nijansu zbog ljudi, nego zbog Dmitrija. Uvek Dmitrij. Dmitrij, muškarac koga volim. Dmitrij, strigoj koga želim da spasem, čudovište koje ću verovatno morati da ubijem. Ljubav koju smo osećali jedno prema drugome i dalje plamti u meni, bez obzira na to koliko često sebi govorila da bi trebalo da nastavim dalje, bez obzira na to što svi misle da sam to ostavila za sobom. On je uvek sa mnom, uvek mi je na umu, uvek me tera da ispitujem sebe.

„Izgledaš kao da si spremna da se suočiš s vojskom.“

Potisnula sam mračne misli. Bila sam toliko zaokupljena Dmitrijem i njegovim pismom da sam išla po internatu potpuno nesvesna svega oko sebe i nisam primetila da se moja najbolja drugarica Lisa stvorila preda mnom. Šaljivo se osmehivala. Retko je mogla da me uhvati nespemnu zato što imamo psihičku sponu, zbog koje sam uvek svesna njenog prisustva i osećanja. Mora da sam prilično rastrojena kad je nisam primetila, a ne mogu zamisliti šta bi me uzrujalo više od toga što neko hoće da me ubije.

Iskreno sam joj se osmehnula, bar se nadam da jesam. Ona zna šta se dogodilo s Dmitrijem i kako on sad čeka da me ubije pošto sam pokušala – bezuspešno – da ga usmrtime. Ipak, ona brine zbog pisama koja svake nedelje dobijam od

njega, a ima dovoljno svojih nevolja da bi im dodala mog nemrtvog prikradača.

„I *suočiću* se s vojskom na neki način“, istakla sam. Iako je rano več, sunce kasnog leta i dalje je obasjavalo Montanu i kupalo nas zlatnom svetlošću dok smo hodale. Uživala sam u tome, ali kao morojka – miroljubiva, živa vampirka – Lisa će uskoro osetiti slabost i neprijatnost na suncu.

Nasmejala se i zabacila platinastu kosu preko ramena. Sunce je pretvorilo bledu boju u anđeoski blesak. „Pretpostavljam da jeste tako. Ali nisam očekivala da će te to brinuti.“

Shvatila sam šta hoće da kaže. Čak je i Dmitrij rekao da je ispit traćenje mog vremena. Na kraju krajeva, kad sam otputovala u Rusiju da ga nađem, suočila sam se s pravim strigovima – i sama ubila mnogo njih. Možda ne bi trebalo da se bojim predstojećeg ispita, ali odjednom sam osetila pritisak svih fanfara i očekivanja. Srce mi je ubrzano udaralo. Šta ako ne budem uspela? Šta ako nisam dobra kao što mislim? Čuvari koji će se boriti sa mnom nisu pravi strigovi, ali su vešti i bore se mnogo duže od mene. Nadmenost me može uvaliti u velike nevolje, a ako omanem – to ću učiniti pred svima kojima je stalo do mene. Svima koji imaju veliko poverenje u mene.

Još nešto me je brinulo.

„Brinem kako će ove ocene uticati na moju budućnost“, rekla sam. To je istina. Ovaj ispit je poslednja provera pripravnika kao što sam ja. Ako položim, diplomiraću na akademiji Svetog Vladimira i zauzeti mesto među pravim čuvarima koji štite moroje od strigoja. Ispiti umnogome određuju kojom će moroju čuvar biti dodeljen.

Kroz sponu sam osetila Lisino saosećanje – i zabrinutost. „Alberta veruje da postoje dobri izgledi da ostanemo zajedno – da ćeš ipak biti moja čuvarka.“

Namrštila sam se. „Mislim da je Alberta to rekla kako bih ostala u školi.“ Nekoliko meseci ranije sam napustila školu kako bih lovila Dmitrija a onda se vratila, što ne izgleda dobro u mom svedočanstvu. A ne treba zaboraviti da me morojska kraljica Tatjana mrzi i da bi verovatno učinila sve što je u njenoj moći kako bi uticala na to kome će me dodeliti – ali to je druga priča. „Mislim da Alberta zna da bi me dodelili tebi samo da sam poslednji čuvar na planeti. A čak i tad ne bi imala mnogo šanse.“

Žamor ispred nas se pojačao. Jedan od brojnih školskih terena pretvoren je u arenu dostojnu onih iz vremena rimskih gladijatora. Tribine su od jednostavnih drvenih sedišta pretvorene u klupe s raskošnim jastucima i nadstrešnicama kako bi se morojski zaklonili od sunca. Oko terena su bile zastave i odavde smo videle kako njihove jarke boje lepršaju na vetru. Nisam ih još ugledala, ali znala sam da su pored ulaza u stadion podignute barake u kojima će čekati pripravnici živaca napetih kao strune. Po terenu su postavili brojne opasne prepreke. A zaglušujuće klicanje poručilo je da su mnogi već stigli kako bi prisustvovali tom događaju.

„Neću izgubiti nadu“, rekla je Lisa. Kroz sponu sam znala da to misli. To je njena čudesna osobina – nepomućena vera i optimizam koji prkose i najtežim iskušenjima. Oštro odudara od mog skorašnjeg cinizma. „A imam nešto što će ti možda danas pomoći.“

Zaustavila se i posegnula u džep farmerki. Izvadila je mali srebrni prsten ukrašen sitnim dragim kamenjem koje je ličilo na peridote. Nije mi bila potrebna spona da bih shvatila šta mi nudi.

„O, Liz... Ne znam. Ne želim nikakvu... ovaj... nepoštenu prednost.“

Lisa je prevrnula očima. „Znaš da nije reč o tome. Kunem se da je ovaj dobar.“

Prsten koji mi nudi je začaran, prožet retkom magijom koju ona koristi. Svi moroji imaju kontrolu nad jednim od pet elemenata: zemljom, vazduhom, vodom, vatrom ili duhom. Duh je najređi – toliko redak da je tokom vekova zaboravljen. Nedavno su ga Lisa i nekolicina drugih oživeli. Za razliku od drugih elemenata, više fizičkih po prirodi, duh je povezan sa umom i svakojakim psihičkim fenomenima. Niko ga ne shvata u potpunosti.

Lisa je tek nedavno počela da koristi duh za pravljenje čini – i nije joj najbolje polazilo za rukom. Njena najbolja duhovna sposobnost je isceljivanje pa je pokušavala da napravi čini za isceljivanje. Poslednje što je začarala je narukvica koju nosim na ruci.

„Ovaj deluje. Samo malo, ali pomoći će ti da za vreme ispita odguraš tamu.“

Nehajno je govorila, ali obe smo bile svesne značaja njenih reči. Darovi duha imaju svoju cenu: tamu koja se trenutno ispoljava kao bes i zabrinutost, ali na kraju dovodi do ludila. Ta tama ponekad kroz sponu prodire u mene. Rekli su nam da se činima i Lisinim isceljivanjem možemo boriti protiv tame. To tek treba da naučimo.

Dirnuta njenom brigom, slabašno sam joj se osmehnula i prihvatila prsten. Nije mi oprljio ruku, što sam shvatila kao obećavajući znak. Bio je mali i mogla sam da ga navučem samo na mali prst. Nisam ništa osetila kad sam ga stavila. Čini za isceljivanje su ponekad neosetne. Ali to može značiti i da je prsten potpuno nedelotvoran. U svakom slučaju, nije izazvao nikakvu štetu.

„Hvala“, rekla sam. Osetila sam kako ju je preplavilo ushićenje i nastavile smo da hodamo.

Ispružila sam ruku ispred sebe da se divim sjaju zelenog kamenja. Nije pametno nositi nakit prilikom fizičkih okršaja s kojima ću se suočiti, ali pokriću ga rukavicama.

„Teško je poverovati da ćemo posle ovoga otići u stvaran svet“, naglas sam razmišljala, ali nisam bila sasvim svesna šta govorim.

Lisa se ukočila i odmah sam zažalila zbog svojih reči. „Otići u stvaran svet“ znači da ću obaviti jedan zadatak, a Lisa je pre dva meseca – nerado – pristala da mi pomogne.

U Sibiru sam saznala da možda postoji način da povratim Dmitrija u dampira poput mene. Izgledi su slabi – možda je i laž posredi – a s obzirom na to da je on opterećen time da me ubije, znam da neću imati izbora osim da ga ubijem ako budem morala da biram između njega i sebe. Ali moram da saznam postoji li način da ga spasem pre nego što se to dogodi.

Nažalost, jedini trag ka ostvarenju tog čuda vodi do jednog zločinca. I to ne bilo kog zločinca, već Viktora Daškova, moroja plemićkog porekla koji je mučio Lisu i počinio svakakve druge grozote koje su nam zagorčale život. Pravda je zadovoljena i Viktora su strpali u zatvor, što je zakomplikovalo situaciju. Saznala sam da on, sve dok je osuđen na život iza rešetaka, ne vidi zašto bi podelio ono što zna o svom polubratu – jedinoj osobi koja je svojevremeno navodno spasla strigoja. Zaključila sam – što je možda nerazumno – da će nam Viktor dati te podatke ako mu ponudimo ono što niko drugi ne može: slobodu.

Postoji više razloga što je taj naum nesiguran. Prvo, ne znam hoću li uspeti. Ipak je to krupna stvar. Drugo, nemam

predstavu kako da izvučem nekoga iz zatvora, a ne znam čak ni gde se taj zatvor nalazi. I konačno, to znači da ćemo osloboditi našeg smrtnog neprijatelja. To je i mene poražavalo, a kamoli Lisu. Ali koliko god je ta pomisao uznemirava – a verujte mi da je mnogo uznemirava – odlučno se zaklela da će mi pomoći. Za protekla dva meseca sam desetak puta pokušala da je razrešim obećanja, ali ona je ostala nepokolebljiva. Naravno, s obzirom na to da ne znam ni kako ćemo pronaći zatvor, njeno obećanje možda i ne menja stvar.

Kako bih prekinula neprijatnu tišinu, rekla sam da sam mislila kako ćemo sledeće nedelje moći da proslavimo njen rođendan u velikom stilu. Prekinuo me je Sten, moj dugogodišnji profesor. „Hatavejova!“, zarežao je, dolazeći iz pravca terena. „Lepo od vas što ste nam se pridružili. Odmah uđite!“

Sve misli o Viktoru iščilele su iz Lisine glave. Brzo me je zagrlila. „Srećno“, prošaputala je. „Mada ti sreća nije potrebna.“

Stenov izraz lica poručio mi je da je naše opraštanje od deset sekundi predugo. Osmehnula sam se Lisi u znak zahvalnosti. Ona se uputila prema tribinama da pronade naše prijatelje, dok sam ja požurila za Stenom.

„Sreća vaša što niste među prvima“, gundao je. „Neki su čak počeli da se klade hoćete li doći ili ne.“

„Stvarno?“, veselo sam pitala. „Kolike su kvote? Još bih mogla da se predomislim i uložim u opkladu. Da zaradim nešto džeparca.“

Nije ništa rekao, već je samo zaškiljio u znak upozorenja kad smo ušli u čekaonicu pored terena, preko puta tribina. Prethodnih godina sam uvek bila zapanjena time koliko se truda ulaže u završne ispite, a divljenje nije splasnulo kad sam sve videla izbliza. Baraka u kojoj su pripravnici čekali bila je od drveta i čak je imala krov. Izgledala je kao da je oduvek bila

deo stadiona. Izgrađena je neverovatno brzo i biće srušena podjednako brzinom kad se ispiti završe. Deo terena video se kroz vrata širine tri čoveka, pored kojih je jedna devojka iz mog razreda nervozno čekala da je prozovu. Postavili su svakakve prepreke, izazove kako bi ispitali našu ravnotežu i koordinaciju dok izbegavamo odrasle čuvare, skrivene iza predmeta i uglova, i borimo se protiv njih. Na jednom kraju terena podignut je mračan, zbunjujući lavirint od drvenih zidova. A u drugim delovima su visile mreže i klimave platforme da bi videli kako se borimo u teškim uslovima.

Blizu dovratka se okupilo još nekoliko pripravnika koji su se nadali da će im koristiti ako budu gledali one koji izađu pre njih. Ja nisam. Ući ću tamo naslepo, spremna da se suočim sa svime što bace na mene. Gledanje će me samo naterati da previše mislim i da se uspaničim. Trenutno mi je potreban mir.

Naslonila sam se na zid barake i posmatrala druge oko sebe. Izgleda da sam zaista došla poslednja i zapitala sam se je li se iko stvarno kladio na mene i izgubio novac. Neki iz mog razreda su se došaptavali u grupama. Drugi su se istezali i radili vežbe zagrevanja. A neki su stajali s profesorima koji su im bili mentori. Profesori su im nešto vatreno govorili, delili poslednje savete. Neprestano sam čula reči *usredsredi se i smiri se*.

Srce mi se steglo kad sam videla profesore. Nije mnogo prošlo otkako sam poslednji put zamišljala ovaj dan. Zamišljala kako Dmitrij i ja zajedno stojimo, kako mi govori da ovo ozbiljno shvatim i da ne izgubim pribranost kad se budem našla na terenu. Alberta mi je umnogome bila mentor otkako sam se vratila iz Rusije, ali ona je, kao predvodnik školskih čuvara, sad na terenu, zauzeta brojnim obavezama. Nema

vremena da dođe ovamo i drži me za ruku. A prijatelji koji bi me mogli ohrabriti – Edi, Meredith i drugi – zaokupljeni su sopstvenim strahovima. Potpuno sam sama.

Bez Alberte ili Dmitrija – pa, bez ikoga – osetila sam iznenađujuću nalet usamljenosti. Ovo nije u redu. Ne bi trebalo da budem sama. Trebalo bi da je Dmitrij sa mnom. Tako je trebalo da bude. Zažmurila sam i zamislila da je zaista ovde, samo nekoliko centimetara od mene i da razgovaramo.

„Ne brini, druže. Mogu ovo da uradim zatvorenih očiju. Dođavola, možda ću to i učiniti. Imaš li nešto što bih mogla da upotrebim? Ako budeš dobar prema meni, čak ću ti dozvoliti da mi vežeš povez.“ Budući da bi se ta fantazija desila pošto smo spavali, postojala bi velika mogućnost da mi kasnije pomogne da skinem povez s očiju – zajedno s drugim odevnim predmetima.

Savršeno sam mogla da zamislim kako ogorčeno odmahuje glavom. „Rouz, kunem se, ponekad mislim da svaki dan s tobom predstavlja ispit za mene.“

Ali znam da bi se ipak osmehnuo. Pre nego što bih izašla na teren, uputio bi mi pogled ispunjen ponosom i ohrabrenjem – sve što bi mi bilo potrebno da položim...

„Meditiraš?“

Otvorila sam oči, zapanjena tim glasom. „Mama? Šta radiš ovde?“

Ispred mene je stajala moja majka Džanin Hatavej. Niža je od mene nekoliko centimetara, ali u sebi ima dovoljno borbenosti za nekoga dvostruko višeg od mene. Preplanulo lice joj je imalo opasan izraz koji upozorava da joj se ne suprotstavljate. Zajedljivo mi se osmehnula i podbočila se.

„Zar si zaista mislila da neću doći da te gledam?“

„Ne znam“, priznala sam i osetila grižu savesti što sam sumnjala u nju. Godinama smo imale veoma malo dodira i tek su nas nedavni događaji – uglavnom loši – zbližili. Ali i dalje nisam sigurna šta osećam prema njoj. Kolebam se između potrebe male devojčice za odsutnom majkom i tinejdžerske ogorčenosti zbog napuštanja. Takođe nisam potpuno sigurna jesam li joj oprostila što me je „slučajno“ udarila prilikom jednog sparingovanja. „Mislila sam da imaš... ovaj... preča posla.“

„Ne postoji ništa što bi me sprečilo da ovo propustim.“ Klimnula je glavom prema tribinama i kestenjasti uvojci joj se zanjihao. „Kao ni tvog oca.“

„*Molim?*“

Požurila sam do vrata i provirila napolje. Pogled na tribine nije bio idealan zbog svih prepreka na terenu, ali bio je dovoljno dobar. Eno ga: Ejb Mazur. Lako ga je uočiti zbog crne brade i brkova kao i smaragdnog zelenog šala prebačenog preko zvanične košulje. Čak sam videla odsjaj njegove zlatne minđuše. Mora da se kuva na ovoj vrućini, ali izgleda da je potrebno nešto više od malo znoja da bi se odrekao svog upadljivog stila.

Ako je moj odnos s majkom klimav, onda je onaj sa ocem gotovo nepostojeći. Upoznala sam ga u maju i saznala da mi je on otac tek kad sam se vratila ovamo. Svi dampiri imaju jednog roditelja moroja, a on je moj. Ne znam šta osećam prema njemu. Njegovo poreklo uglavnom je tajanstveno, ali kruži mnogo glasina da se bavi nezakonitim poslovima. Mnogi su se ponašali kao da je on neko ko drugima lomi kolena i, iako nisam videla dokaz toga, to me ne čudi. U Rusiji ga zovu Zmej: zmija.

Majka mi je prišla dok sam zapanjeno zurila u njega. „Biće mu drago što si stigla na vreme“, rekla je. „Pokrenuo je klađenje u vezi s tim hoćeš li doći. Kladio se na tebe, ako će ti biti lakše zbog toga.“

Zajaukala sam. „Naravno. Naravno da je on bukmejker. Trebalo je da znam čim sam...“ Zinula sam. „Je l' on priča sa Adrijanom?“

Da. Pored Ejba je sedeo Adrijan Ivaškov, moj dečko manje-više. On je moroj plemićkog porekla i korisnik duha kao Lisa. Lud je za mnom (a često i samo lud) otkako smo se upoznali, ali ja sam imala oči samo za Dmitrija. Posle mog neuspeha u Rusiji, vratila sam se i obećala da ću Adrijanu pružiti priliku. Na moje iznenađenje, ispostavilo se da je naša veza... dobra. Čak sjajna. Napisao mi je zašto bi bilo razumno da se zabavljam s njim. U nju je uključio rečenice kao „Ostavicu cigarete ukoliko mi stvarno, *stvarno* ne bude potrebna jedna“ i „Priređivaću romantična iznenađenja svake nedelje, kao što su spontani piknik, ruže ili putovanje u Pariz – ali ništa od navedenog zato što to ne bi bilo iznenađenje“.

Veza s njim nije ista kao ona s Dmitrijem, ali pretpostavljam da dve veze nikad ne mogu biti iste. Oni su dve različite osobe, na kraju krajeva. I dalje se budim s patnjom što sam izgubila Dmitrija i našu ljubav. Mučila sam sebe zato što nisam uspela da ga ubijem u Sibiru i oslobodim ga njegovog nemrtvog bivstvovanja. Ipak, to očajanje ne znači da je moj ljubavni život gotov – mada mi je bilo potrebno vreme da to prihvatim. Bilo mi je teško da nastavim dalje, ali Adrijan me čini srećnom. I to je dovoljno zasad.

Ali to ne znači da želim da se zbliži s mojim ocem – gusarskim mafijašem.

„On ima loš uticaj na druge!“, pobunila sam se.

Moja majka je otpuhnula. „Sumnjam da će Adrijan mnogo uticati na Ejba.“

„Ne Adrijan! *Ejb*. Adrijan se trudi da se lepo ponaša. Ejb će sve zabrljati.“ Adrijan je u svojoj ponudi obećao da će, pored pušenja, ostaviti alkohol i druge poroke. Zaškiljila sam prema krcatim tribinama gde su sedeli i zapitala se koja li im je tema toliko zanimljiva. „O čemu li pričaju?“

„Mislim da bi to trenutno najmanje trebalo da te brine.“ Džanin Hatavej je uvek praktična. „Manje razmišljaj o njima, a više o tom terenu.“

„Misliš li da pričaju o *meni*?“

„Rouz!“ Majka me je blago udarila po ruci i skrenula sam pogled na nju. „Moraš ovo ozbiljno shvatiti. Smiri se i nemoj dozvoliti da ti pažnja luta.“

Njene reči bile su toliko slične onime koje sam zamišljala da će Dmitrij izgovoriti da mi se slabašan osmeh raširio licem. Ipak nisam sama.

„Šta je smešno?“, oprezno je pitala.

„Ništa“, odgovorila sam i zagrlila je. Isprva je bila ukrućena, a onda se opustila i nakratko mi uzvratila zagrljaj pre nego što se odmakla. „Drago mi je što si ovde.“

Moja majka nije preterano osećajna i uhvatila sam je nespremnu. „Pa“, počela je, očigledno zbunjena, „rekla sam ti da ovo ne bih propustila.“

Ponovo sam pogledala prema tribinama. „Ali nisam sigurna za Ejba.“

Ili... čekajte. Čudna ideja mi je pala na pamet. U stvari, i nije toliko čudna. Mutan ili ne, Ejb ima veze – dovoljno uticajne da je uspeo da doturi poruku Viktoru Daškovu u zatvoru. Ejb je tražio podatke o Robertu Doru, Viktorovom bratu koji koristi duh, kako bi mi učinio uslugu. Kad je

Viktor odgovorio da nema razloga da pomogne Ejbu, odmah sam zaključila kako mi otac ne može pomoći i prešla na plan o bekstvu iz zatvora. Ali sad...

„Rouzmeri Hatavej!“

Alberta me je prozvala glasnim i zvonkim glasom. Bio je poput trube, poziva na borbu. Sve misli o Ejbu i Adrijanu – da, čak i o Dmitriju – ispariše mi iz glave. Mislim da mi je majka poželela sreću, ali nisam čula tačne reči dok sam išla prema Alberti i terenu. Adrenalin mi je strujao telom. Svu sam pažnju posvetila onome što je preda mnom: ispitu kojim ću konačno postati čuvarica.

DRUGO POGLAVLJE

ZAVRŠNI ISPIT PROŠAO JE U MAGNOVENJU. Budući da je to najvažniji deo mog obrazovanja u akademiji Svetog Vladimira, pomislili biste da ću se svega savršeno kristalno sećati do poslednjih pojedinosti. Ali moje ranije misli bile su realne. Kako se ovo može meriti s onim što sam već doživela? Kako se ove lažne borbe mogu porediti s napadom horde strigoja na našu školu? Tad sam morala da se suočim s poražavajućim izgledima, ne znajući jesu li oni koje volim živi ili mrtvi. A kako se mogu bojati takozvane borbe protiv nekog profesora pošto sam se borila protiv Dmitrija? On je bio smrtonosan i kao dampir, a kao strigoj je bio još opasniji.

To ne znači da sam olako shvatila ispit. To je nešto ozbiljno. Pripravnici veoma često padaju i nisam htela da mi se to dogodi. Sa svih strana su me napadali čuvari koji su se borili i štitili moroje pre nego što sam se rodila. Arena nije bila ravna, što je sve činilo još težim. Ispunili su je čudnim napravama i preprekama, gredama i stepenicama na kojima